

פדיון מקל מס' 123
מישיבת ועדת הכלכלה
יום שלישי, כ"ו בסיוון התשנ"ז (1 ביולי 1997), שעה 11:00

זכור:

תברי הוועדה:

אלי גולדשמידט - היו"ר
אברהם יחזקאל
אברהם פורז
שלום שמחון

מזמנים:

שרת התקשורת לימור לבנת
חה"כ אפי אושעיה
חה"כ רומן ברונפמן
עו"ד מנחם אוהלי - יועץ משפטי משרד התקשורת
עו"ד שריל קמפינסקי - לשכה משפטית, משרד התקשורת
עו"ד כרמית כהן-קראנה - לשכה משפטית, משרד התקשורת
עו"ד צביקה האוזר - יועץ, משרד התקשורת
אבי גבאי - רכז תקשורת, אגף תקציבים, משרד האוצר
עו"ד דוידה לחמן-מסר - משרד המשפטים
עו"ד חנה זיכל - משרד הפנים
יוסי שא-נס - מבכ"ל הרשות להגנת הצרכן
אריאלה רבדל - מבכ"ל המועצה לצרכנות
מיכל כהן - יועצת השדולה, המועצה לצרכנות
ד"ר דוד תדמור - הממונה על ההגבלים העסקיים, הרשות להגבלים עסקיים
גבי ברון - כלכלן, הרשות להגבלים עסקיים
גיא בן-ישי - כלכלן, הרשות להגבלים עסקיים
צבי לידר - דובר רשות השידור
עו"ד כרמית פנטון - יועצת משפטית, הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו
רון ורבר - יועץ תקשורת של זכייני ערוץ 2
נורית פייסקי - עוזרת ליועץ תקשורת של זכייני ערוץ 2
מיכל רפאלי-כדורי - יו"ר המועצה לשידורי כבלים
גוסטבו טרייבר - מבכ"ל התאחדות חברות הטלוויזיה בכבלים
גדעון ויטל - התאחדות חברות הטלוויזיה בכבלים
ישראל עוז - רוכשי המכרזים
איציק קול - רוכשי המכרזים
עו"ד זב אברמוביץ - רוכשי המכרזים
סלים פתאל - רוכשי המכרזים
עו"ד רון גית - רוכשי המכרזים
מיכה שגירד - רוכשי המכרזים
רון טירה - רוכשי המכרזים
עו"ד אבנר בן-זמרה - לשכת עורכי הדין
שמעון חצב - ארגון הגג של יוצאי איראן, מעוניין בערוץ הפרסי
ששון סימנטוב - ארגון בית כורש, מעוניין בערוץ הפרסי
רחל זוליכה - ארגון בית כורש, מעוניינת בערוץ הפרסי
אברהם חכמי - מעוניין בערוץ הפרסי
אברהם גולן - עוזר לשר התיירות, מעוניין בערוץ הפרסי
מנשה אמיר - יוצא אירן, מעוניין בערוץ הפרסי
סאשה קליין - חבר ועדת פלד מטעם ישראל בעליה'
אדוארד בלאו - יועץ לוועדת הכלכלה

ועדת הכלכלה
01/07/97

הירעצת המשפטיית: אחי בדלר

מבהלת הרעדה: לאה ורון

רשמה: אירית שלהבת

סדר הדין: 1. אישור מימון ערוצים יעודיים באמצעות שידורי פירסומת לפי סעיף 6לד (א3) לחוק הבזק, התשמ"ב-1982.

2. הצעת חוק הבזק (תיקון מט' 18) (סמכות לקביעת תשלומים מרביים או תשלומים מזעריים), התשנ"ז-1997.

אישור מימון ערוצים יעודיים באמצעות שידורי פירסומת לפי סעיף 6לד (א3) לחוק הבזק, התשמ"ב-1982

היו"ר אלי גולדשמידט:

אנחנו פותחים את הדיון בנושא אישור מימון ערוצים יעודיים באמצעות שידורי פירסומת לפי סעיף 6לד(א3) לחוק הבזק, התשמ"ב-1982. הובאה לנו פניה לאשר מימון באמצעות פירסומת של 5 ערוצים: ערוץ בשפה הערבית, ערוץ מורשת ישראל, ערוץ בשפות הרוסית והאמהרית, ערוץ חדשות וערוץ מוסיקה ישראלית. יש לפניכם דברי הסבר. אני אבקש מגברת רפאלי-כדורי להציג את הגושא.

מיכל רפאלי-כדורי:

לאחר שהחוק עבר, ולאחר שמועצת הכבלים והממשלה אישרו את סימון יעוד הערוצים ואת מימנם מפירסומת, מתבקשת הוועדה לאשר, לא את בחירת הערוצים אלא את בחירת דרכי המימון, היינו את אישור הפירסומת, כדי שנוכל להוציא לדרך את הערוץ ואת המיכרוז שכבר נמצא בסוף הצנרת, להתחיל לאפיין, לבדוק את ההיתכנות הכלכלית ולכתוב את המיכרוזים האחרים. מדובר על לוחות זמנים שייקחו, אני מניחה, בין מספר חודשים לבין שנים.

אברהם פרוז:

האם בינתיים אין לכם שום דבר מוכן?

מיכל רפאלי-כדורי:

יש לנו מיכרוז מוכן לערוץ הערבי. אנחנו לא מתכוונים להשקיע זמן גיהולי ומשאבים ממשלתיים בכתיבת מיכרוזים לערוצים שטרם קיבלו עליהם אישור. הבקשה היא שהוועדה תאשר לנו את המימון לערוצים האלה, כדי שנוכל לעשות את כל הפעולות הנדרשות כדי לאפיין אותם, לאפיין באופן מחודד יותר את הצרכים שלהם, לבדוק את ההיתכנות הכלכליות, ולהכין את המיכרוזים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מבקש להתבצל, בשעה 12 אנחנו נעשה הפסקה של כרבע שעה. יש באולם ההרצאות פתיחה של "שבוע הגאווה" וחברי הכנסת רוצים להיות נוכחים שם.

שרת התקשורת לימור לבנת:

קודם כל אני מתבצלת על האיחור.

אני מבינה שיושב-ראש המועצה לשידורי כבלים, גברת מיכל רפאלי-כדורי, הציגה את העניין. בוועדה הזאת כבר ישבנו ודנו באתו עניין. למעשה הבקשה שלנו באה כרגע כדי שהוועדה תאשר ש-5 משדרי ערוצים יעודיים, שפירטנו אותם בבקשה, יוכלו לממן את השידור שלהם מפירסומת, וכדי שאנחנו נוכל להתקדם בתהליך הזה.

מדובר ב-5 ערוצים, כאמור: ערוץ בשפה הערבית, ערוץ מורשת ישראל, ערוץ בשפה הרוסית, ערוץ מוסיקה ישראלית וערוץ חדשות.

המועצה לשידורי כבלים אכן ממליצה להקים את 5 הערוצים הללו. יש בעניין הזה גם החלטת ממשלה. אני ערה לוויכוח, שתיכף בוודאי יפתח פה, באשר למימון השידורים הללו מפירסומת ועל מה זה יכול לעשות לשוק הפירסום. בוודאי עוד גוון בסוגיה הזאת. אבל קודם אני רוצה להגיד מילה עקרונית על 5 הערוצים הללו.

היום הציבור מצפה לראות מגוון גדול יותר בשידורים. ציבורים שונים רוצים לבוא לידי ביטוי בדרכם הם בערוצי שידור נוספים. משרד ראש הממשלה גם בדק מה חושב הציבור על כמה ערוצים יעודיים. קיבלנו נתונים מאוד מעניינים, שעל פיהם כ-80% מהציבור, רוב גדול ממנו, מעוניין בערוצים יעודיים. בסקר יש גם פילוח לפי ערוצים.

אם היו עושים סקר מי בעד ביטול מס הכנסה זה היה 100%.

שרת התקשורת לימור לבנת:

רק שמש הכנסה, בניגוד לערוצי שידור, לא בא לענות על הצרכים של הציבור. הוא בא לענות על צרכי התקציב של המדינה. לעומת זה, כשאדם יושב בביתו הוא רוצה לפתוח את הטלוויזיה או את הרדיו, לראות ולשמע שם את מה שקרוב יותר לליבו, מה שמעניין אותו יותר. האחוזים האלה שנמצאו בסקר הם לא עדות לשום דבר מלבד לרצון, לביקוש שישנו, לצורך שחלקים שונים של הציבור חשים בתחומים שונים, כל אחד בתחום שלו. מי שמעוניין לראות ערוץ בשפה הרוסית יש להניח שלא מעניין אותו ערוץ בשפה הערבית, וגם להיפך. לכן אני פונה לוועדה בבקשה לאשר את מימון הערוצים הייעודיים מפרסום.

אני רוצה להדגיש שכל התהליכים הללו, ועוד תהליכים שייעברו בדיקות של היתכנות כלכלית, ינהלו על-ידי מועצת הכלכלים, שתנהל את הפרוייקט. התהליכים הללו יעברו הליכים רבים, כולל הליכים להוצאת מיכרזים וכולי. לא מדובר על משהו שעכשו מאשרים אותו והוא קורה כבר מחר בבוקר אלא בתהליך. מועצת הכלכלים, שהיא מועצה ציבורית, שמורכבת מאנשים שמייצגים את הציבור, תעסוק כמובן בכל הגושים הללו, לגבי ההיבטים הכלכליים, האיפיונים וכולי.

כמובן שלא הגיוני ואי אפשר לצפות ממועצת הכלכלים להתחיל להיכנס לתהליכים של בדיקות כלכליות ולתהליכים שונים ומשונים ללא אישור ועדת הכלכלה ובלי שתהיה לה ההסכמה וההסמכה של ועדת הכלכלה להתחיל בכל התהליכים הללו. לשם כך נדרשת, למעשה, הסכמת הוועדה עכשיו.

אברהם פורז:

אדוני היושב-ראש, אני רוצה לטעון פה טענה שהיא משפטית בעיקרה. בסעיף בחוק המסמך באמר ש"השר רשאי לאחר התייעצות במועצה ובאישור הממשלה והוועדה". הוועדה מופיעה בסוף, זה לא סתם שהיא מופיעה בסוף. היא מופיעה בסוף משום שאנחנו צריכים לראות את המוצר המוגמר לפני שניתן את אישורנו. אנחנו לא יכולים לתת, עם כל הכבוד לשרה ולרצון הטוב, שטרות בלנקו, שטרות שאחר-כך ימלאו בהם את התנאים. גם בוועדת הכספים, שאתה ואני היינו חברים בה, הממשלה הגיעה לוועדה אחרי שהשקיעה המון כסף במיכרז ובהפרטה ועשתה המון פעולות על אף שיכול להיות שבסוף הוועדה לא תאשר בכלל. אגב, לפעמים באים אחרי שכבר יש זוכה אפילו. במיקרים של הפרטות עד כה באו כשכבר אפילו היתה תוכנית. ומה קורה אם הוועדה לא מאשרת? אז הכל יורד לטימון, המיכרז והזוכה והכל.

מיכל רפאלי-כדורי:

איפה כתוב בחוק שזה צריך לצאת במיכרז?

אברהם פורז:

אני חושב שבאופן חוקי, וגם באופן מוסרי, הוועדה לא יכולה לתת שטרות - אפילו אם יש בזה בזבוז של כספי ציבור.

לדעתי המועצה לשידורי כבלים צריכה לטפל בזה אחזר השני. אם אתם רוצים מיכרז בערבית, תעשו מיכרז לערוץ ערבי. תכינו את המיכרז, תביאו את כל החומר - ואגב, לפני שהם זוכים, אני לא רוצה לדעת מי הזוכה. אני חושב שאנחנו יכולים לתת אישור לא עקרוני, איזשהו אישור מעשי. אני אגיד לכם גם למה זה מעניין אותי. אם זה אישור עקרוני אז בשביל מה? האם משהו מאיתנו יכול להיות נגד מוסיקה ישראלית? בשביל מה יש את ועדת הכלכלה? לדעתי אנחנו צריכים להבטיח דבר אחד, שהערוצים האלה יהיו יעודיים ושהם לא יחרגו מהמנדט של יעודם, קרי לא ייהפכו לערוצים כלליים. בכדי לבדוק שהערוצים האלה ישארו ערוצים יעודיים ולא יחרגו מהמנדט אנחנו צריכים לראות את המיכרז, לראות מה אתם תובעים מהזכיינים, מה אתם נותנים להם לבצע, מה אתם לא נותנים לבצע. לדעתי אנחנו נוכל לקבל החלטה רק אחרי שנדע את כל הפרטים.

הייתי מציע למועצת הכלכלים וגם לשרה לוותר על הגישה הגורפת, של 5 ערוצים בבת-אחת. אני תמה על הממשלה שאישרה את זה ככה, את כולם בבת-אחת, ולא נבנסה לעומק. אולי יש אופן גדול בשרת התקשורת ואז כל מה שהיא

מביאה לממשלה עובר באופן אוטומטי. אבל אנחנו לא יכולים לעשות את זה. לכן אני מציע לך, אדוני היושב-ראש, לבדוק את זה מבחינה משפטית. אנחנו חייבים לקבל תמונה ברורה על כל ערוץ וערוץ, מה היא החבילה, לפני שאנחנו מאשרים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מציע למקד את הדיון בשאלה הזאת. אני גם דיברתי על זה עם השרה עוד קודם לדיון. המטרה של הדיון היום היא לקבוע אם אנחנו הולכים בגישה של אישור כל חמשת הערוצים המוצעים או שהוועדה תבקש מהשרה להביא לנו לאישור כל ערוץ וכל נושא בנפרד.

אפי אושעיה:

אדוני היושב-ראש, בוודאי שאנחנו רוצים שיהיו ערוצים יעודיים. האם עכשיו השאלה היא הקצב?

היו"ר אלי גולדשמידט:

לא, השאלה היא לא הקצב. תיראו, קודם כל, החוק קיים. החוק מאפשר הקמת ערוצים יעודיים שיימומנו מפירסומת. עבדנו על החוק הזה הרבה זמן והוא עבר בכנסת. היו לנו פה הרבה ישיבות, וישיבות לא קלות. היום יש אישור לשרת התקשורת, לממשלה, להקים ערוצים יעודיים עם מועצת הכבלים. עדיין נשארה - וזה דבר שעמדנו עליו במהלך הדיונים בעת חקיקת החוק - הביקורת הפרלמנטרית באמצעות ועדת הכלכלה על השאלה של מימון מפירסומת או לא מימון מפירסומת של הערוצים היעודיים. לשאלה הזאת יש פנים לכאן ולכאן. האם אנחנו כוועדה מתבקשים לאשר אנבלוק באופן גורף 5 ערוצים או שאנחנו חייבים לבדוק כל ערוץ וערוץ בהיבט של היתכנות כלכלית ובהיבטים אחרים. צריך להצדיק מדוע המימון צריך להיות מפירסום. זה בעצם המנדט שניתן לנו כוועדה, לאשר או לא לאשר. האם אנחנו מאשרים לממשלה ללכת על 5 ערוצים ומאשרים אנבלוק את מימון חמשת הערוצים על-ידי פירסומות? זאת השאלה. אני מציע שכל הדוברים יתייחסו לשאלה הזו.

מיכל רפאלי-כדורי:

אני רוצה להתייחס בעיקר לדברים שאמר חבר הכנסת פורז. אני פשוט מנסה לרענן את זכרונו. החשש שהערוצים היעודיים הללו יהיו ערוצים כלליים היה עיקר הדיון כאן בוועדה. גם הממשלה וגם הכנסת קיבלו את החשש הזה והפנימו אותו לתוך החוק. הוא קיים בחוק. הממשלה לא יכולה להתעלם מכך. אנחנו לא פועלים כגבים בלילה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

למען הדיון, אני מאוד מבקש לאפשר לכל אחד להשלים את הדברים שלו בלי התפרצויות ובלי הפרעות, גם לא של השרה ושל יושב-ראש הוועדה.

מיכל רפאלי-כדורי:

חבר הכנסת פורז, החוק הפנים את כל החששות שאתה העלית, ולא בפעם הראשונה. החוק כולו בנוי כך שהערוצים האלה אינם יכולים להיות ערוצים כלליים. הממשלה מציאה מיכרו. גם המיכרו הזה הוא בג"ץ ואפשר לטעון שהוא איבנו בהתאם לחוק. הטענות האלה יכולות להישען בכל שלב של הוצאת המיכרו. אנחנו לא יכולים, וגם לא רוצים, להוציא מיכרו שלא תואם את החוק.

אברהם פורז:

את שולחת אותי לבג"ץ? אם אני חושב שהמיכרו הזה לא תואם את החוק את שולחת אותי לבג"ץ?

מיכל רפאלי-כדורי:

אם המיכרו הזה יהפוך למיכרו כללי, אותם גורמים שחושבים שזה יפגע בהם יוכלו לבסות לתקוף אותו בבג"ץ.

ועדת הכלכלה
01/07/97

אברהם פורז:

או מה אנחנו נעשה?

מיכל רפאלי-כדורי:

אתה את שלך עשיית בחקיקה. יצא תחת ידך חוק, עם הרבה השפעה שלך, כדי שלא יהיו ערוצים כלליים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

תנסי להסביר לנו בשביל מה צריך עכשיו את אישור הוועדה - אלא אם היא בבחינת חותמת גומי - אם מביאים 5 ערוצים לאישור אנבלוק, מבלי שיש לנו איזשהו צל של מושג איך הערוצים האלה יהיו?

מיכל רפאלי-כדורי:

הערוצים האלה יהיו בנויים על-פי החוק כי הם לא יכולים להיות בנויים אחרת. אני, אגב, לא מכירה תקדים, תקנו אותי אם אני טועה, שוועדת כנסת מחליפה ועדת מיכרזים ויושבת ובודקת חוקיות של מיכרז. אולי אני טועה.

אברהם פורז:

את טועה. ועדת הכספים מאשרת כל מיכרז ממשלתי של הפרטה. אפילו אם יודעים כבר מי הזוכה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מה שיקול הדעת שאנחנו צריכים להפעיל לגבי 5 הערוצים הללו, לדעתך?

מיכל רפאלי-כדורי:

אני חושבת שאתם צריכים להיות מודעים לכך ש-5 הערוצים האלה, כולם ביחד וגם אחד אחרי השני, אין להם אופן מימון אחר. יתרה מזאת, גם אם הם יתעכבו ולא ייצאו, השמים נפתחים וייכנסו גורמים אחרים שייגיעו ממקום אחר. כעת מגיעים ערוצים רוסיים חדשים, אולי טובים, שייטכן שבסיטואציה מסויימת גם אי אפשר למנוע בהם שילוב של פירסומות ישראליות. אנחנו לא רוצים לעצור אותם אבל אנחנו רוצים לתת הזדמנות גם לערוצים יעודיים ישראלים, שמהותם ישראלית והבעלים שלהם הם מכאן בעיקר, להקים ערוצים כאלה, למשל לאוכלוסיה הרוסית. נוצר פה איזשהו חלל והוא מתמלא. אני לא חושבת שאנחנו צריכים לשבת ולתת לו להתמלא בייזמות, לא ישראלית בהכרח, שתמלא את השמים באופן בלתי מוסדר ובלתי מבוקר.

היו"ר אלי גולדשמידט:

על זה אף אחד לא מתווכח.

מיכל רפאלי-כדורי:

לכן צריך לצאת עם זה לדרך. ברור לגמרי, וכל מי שמכיר את צורת העבודה של גופים ממשלתיים וגופים ציבוריים, כמו המועצה לשידורי כבלים, יודע שאין לנו אפשרות להוציא מיכרזים באופן נינג'אי ומהיר, אנחנו לא יודעים לעשות את זה. יש לנו יועצים משפטיים. על המיכרז הזה אנחנו עובדים שנתיים. הוצאת מיכרז מחייבת הרבה מאוד עבודה, זה לא לוקח יום ולא לוקח יומיים, זה לוקח הרבה מאוד זמן ניהולי, שלא מקדישים אותו אם אין בסופו דלת פתוחה.

שרת התקשורת לימור לבנת:

אני רוצה להוסיף משפט לגבי הרציונל של כל העניין. אני מניחה שהוועדה לא רוצה שתהיה כאן כניסה בלתי נשלטת בעצם. היום ציבור דוברי הרוסית בארץ רואה ערוצים שמשודרים מרוסיה לכאן; היום ציבור דוברי הערבית בארץ רואה כל מיני ערוצים פיראטיים שמגיעים מכל מיני מקומות; היום ציבור חובבי המוסיקה רואה MTV ואנחנו רוצים שהוא יראה

גם מוסיקה ישראלית, ויש מי שרוצה לראות את זה. ברור לי שהוועדה מבינה, כי אחרת לא היינו יושבים ומדברים כאן, מבינה שיש מציאות מסוימת, שכרגע לא חשוב אם היא יותר טובה או פחות טובה, אם היו רוצים להמציא אותה או שהיא קיימת ממילא, אבל היא ישנה. בתוך המציאות הקיימת הזאת רצוי וראוי שאנחנו נידאג לכך שהעניין יהיה מוסדר ושלא הציבור יוכל לקבל את מה שהוא רוצה. אחרת זה לא יהיה בשליטה בכלל. עדיף שזה יהיה בשליטתנו.

יש לי כאן את הסקר של מכון גאלופ. מתוך הציבור - 83% תומכים בערוץ מוסיקה; 79% בערוץ חדשות; 69% בערוץ לעולים ברוסית ואמהרית; 64% בערוץ דת ומסורת; 94% בערוץ בשפה הערבית.

מקור המימון היחידי של הערוצים הללו - לא יכול להיות להם מקור מימון אחר - הוא מפירסומות. אנחנו לא רוצים, וגם לא יכולים, להשית שוב את המימון של הערוצים הללו על הציבור. השתת המימון על ענף הפירסום או על השוק המסחרי היא הדרך הנכונה. כמו אמרה גברת מיכאל רפאלי-כדורי קודם, בניגוד למה שיכול היה להשתמע מדבריו של חבר הכנסת פורו קודם, אנחנו כבר בעת החקיקה, במהלך הדיונים הנוקבים, הארוכים והיסודיים ביותר שהיו פה בוועדה, קבענו את המגבלות, שזה לא יהיה סתם איזה ערוץ כללי שייתחרה בערוצים הכלליים אלא אכן הוא יהיה ערוץ יעודי לאותם צרכים שעליהם אנחנו מדברים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

למה ערוץ חדשות למשל הוא ערוץ יעודי? הוא לא מיועד לפלח אוכלוסייה מסויים.

שרת התקשורת לימור לבנת:

כי הוא מיועד רק לחדשות.

אדוני היושב-ראש, אני רוצה עוד הערה אחרונה לשאלה שהצבת כאן על סדר היום. איך לדעתך, לתפיסתי, צריכה ועדת הכלכלה לנהוג ומה היא צריכה לעשות. פה בשאלת השאלה האם ועדת הכלכלה באה לחליף את מועצת הכבלים? האם ועדת הכלכלה באה לקבוע את תנאי המיכרזים או את ההיתכנות כלכלית? נעזוב כרגע את הניסוח בחוק, הוא פחות חשוב לצורך העניין. אני מדברת על פי תפיסתי, ואני אומרת את זה כרגע לא דווקא כשרה בממשלה אלא גם כמי ששירתה פה כחברת כנסת במשך 4 שנים ואני מנסה כל הזמן ללמוד. אני חושבת שהיושב-ראש הבין גם את האינטרסים הציבוריים של איך הפרלמנט צריך להיות. הכנסת צריכה להיות גוף מבקר, מאזן ובוחן את מעשה השלטון. ועדת הכלכלה לתפיסתי לא יכולה לבוא במקום מועצת הכבלים. ועדת הכלכלה צריכה להגיד, אם היא חושבת שבנון להקים 5 ערוצים, ויש ביקוש, שיש צורך ויש מקום להקים 5 ערוצים יעודיים כאלה, ושמקור המימון המרכזי שלהם יכול להיות מפירסום, ושעכשיו מועצת הכבלים תעשה את העבודה.

יכול שבאמצע הדרך מועצת הכבלים תגיע למסקנה שאין בכלל ההיתכנות כלכלית לאחד הערוצים והיא לא תוציא אותו. מועצת הכבלים הרי לא תירצה להוציא משהו שייכשל, מיכרז שאיש לא יגש אליו.

אברהם פורו:

איך אנחנו ניראה אחרי שנתנו או קיי? אנחנו ניראה טיפשים.

שרת התקשורת לימור לבנת:

אבל אתם נותנים אישור עקרוני.

מיכל רפאלי-כדורי:

ואם יוציאו מיכרז ואף אחד לא יקנה אותו כי יחשבו שאין לו זכות קיום?

שרת התקשורת לימור לבנת:

ועדת הכלכלה צריכה לתת אור ירוק, שלהבנתה אין שום סיבה לא לאשר את בקשת הממשלה ואת בקשת מועצת הכבלים, לאפשר 5 ערוצים יעודיים. יכול להיות שבאמצע הדרך, תוך כדי הבדיקות השונות שיעשו על-ידי מועצת

הכבלים, יוותרו על חלק, ידחו חלק, יעשו מיכרז אחד עכשיו ואחד בעוד שנתיים. אולי גם ימציאו משהו חדש ויחזרו עם זה גם לוועדה.

לפי תפיסתי כל מה שוועדת הכלכלה צריכה כרגע לעשות זה לשקול האם יש בכלל מקום לערוצים כאלה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

זה לא שיקול הדעת שלנו אם יש מקום לערוצים. להיפך, אני ממעיט בסמכות שלנו. אנחנו לא צריכים לבדוק אם יש מקום לערוצים חדשים.

שרת התקשורת לימור לבנת:

אתה צודק, אני מקבלת את זה. ועדת הכלכלה צריכה בעצם, כרגע שאנחנו באנו עם זה, ואם היא חושבת שיש היגיון בהקמת ערוצים כאלה, אז ברור שצריך לממן אותם מפירסום כי אין דרך מימון אחרת.

ישראל עוז:

אני רוצה לדבר בשם קבוצה שמתמודדת על הערוץ הערבי. נוצר פה איזה מצב אבסורדי, שמבחינתנו הופך להיות בלתי נסבל. הערוץ הערבי הופך להיות בן ערובה של ערוצים אחרים. אני לא יודע אם מחר לא יקשרו אותו לתוכניות או להתפתחויות אחרות ושינייים שהולכים להתרחש בשדה התקשורת. הערוץ הערבי יצא למיכרז, שהיו בו עיכובים. אני מתאר לעצמי שמהלך הקשירה של הערוץ הזה בערוצים האחרים יוביל לשרשרת ארוכה של עיכובים. אני מכיר את מה שחבר הכנסת פורז אומר. בעצמי יצא לי להיות בוועדת הכספים עשרות פעמים בדיונים לגבי הפרטות. אני יודע איך התנהלו שם הדיונים. אני חושב שמשדר התקשורת עושה שגיאה והוא מסכך אותנו כמתמודדים. הקבוצה שאני שייך אליה גייסה משקיעים מחוץ לארץ, היא גייסה בקי השקעות. אי אפשר למשוך תהליך כזה זמן רב. נגרם לנו נזק אדיר. יש פה השקעות שכל פעם נעשות מחדש כשנידמה שהערוץ מתעורר.

שרת התקשורת לימור לבנת:

זה לא שמישהו עשה לכם את זה, הרי היה בג"ץ והיו דברים נוספים.

ישראל עוז:

אבל אז אפשר לבוא ולשאול באיזו מידה משרד התקשורת הוציא את המיכרז הזה לאחר שיקול ואכן נקט את כל הצעדים שמתחייבים מאחריותו למיכרז. אני חושב שאנחנו עוד פעם יוצרים איזשהי בעיה, שקושרים את הערוץ הערבי הערוץ הערבי מוכן לצאת לדרך, יש עליו מיכרז. צריך להפריד אותו, להוציא את המיכרז ולאפשר את קיומו.

רון גיית:

הניסיון של משרד התקשורת לאשר את כלל הערוצים כחטיבה אחת, לדעתי יש איתו גם בעיה משפטית וגם בעיה עניינית. אני חושב שמבחינה משפטית יש כאן למעשה ריקון סמכות הוועדה בפועל. משרד התקשורת התנגד בכלל שתהיה סמכות לוועדה ולכן הלכנו לבג"ץ. כתוצאה מהבג"ץ חזרנו לכנסת והזקק חוק, שעשינו עליו דיונים ארוכים. עכשיו מנסים לעביות דעתי לעקוף את סמכות הוועדה על-ידי כך שאומרים לה לאשר את הערוצים כחטיבה אחת בלי לקבוע את תוכנם.

אני אומר את זה במלוא הצניעות, וזו המילה המשפטית האחרונה שאני אומר כעורך-דין (זה לא המקום כי זה לא בית-משפט, אבל אני חייב לומר את זה). לדעתי גם אם הוועדה תחליט לאשר את כלל הערוצים, כפי שהם מוצגים כיום, הדבר יעשה בחריגה מסמכות.

אני עכשיו שם את זה בצד ומבקש לעבור ברשותכם לאספקט הענייני שעומד מאחורי דברי.

הוועדה קיבלה סמכות לאשר ערוצים הממומנים מפירסומים. זאת אומרת, השרה יכולה לאשר הפעלת ערוצים אחרים מבלי לבוא לוועדה. הסמכות היחידה שניתנה פה לוועדת הכלכלה זה להגיד מבחינה כלכלית האם יש לאשר ערוץ שממומן מפירסומים, מלאה או חלקית.

אם צודקת השרה, שכבר היתה התייחסות לכל המגבלות בתוך החוק, כפי שהיא אמרה לפני רגע, אז לא צריך לאשר יותר, הכל בחוק והוועדה הזאת מיותרת. אלא מה, קבעו עקרונות ונתנו סמכות לוועדה לבחון כיצד הרשות מתכוונת למלא אותם בתוכן.

שרת התקשורת לימור לבנת:

לא נכון. הוועדה מוסמכת לקבוע רק איך מתכוונים לממן את הערוצים הללו.

רון גיית:

איך אנחנו נבחן אם זה מימון ראוי או לא? השאלה היא לא פירסומת או לא פירסומת אלא מה עומד מאחורי זה. תפקיד הוועדה הזאת לשמור על הערוץ השני. תפקיד הוועדה הזאת לבחון שהתנאים שייקבעו במיכרזים יהיו כאלה שלא יביאו לפילתו של הערוץ השני או להיחלשותו.

שרת התקשורת לימור לבנת:

האם תפקיד הוועדה לייצג את הערוץ השני? תפקיד הוועדה לייצג את הציבור.

רון גיית:

בוודאי שאת הציבור. אם רמת התוכניות בערוץ השני תרד או אם הערוץ השני יסגר, הציבור יזקק. כאשר כבוד השרה ערכה סקר אני בטוח שהיא לא שאלה את אלה שהשיבו שהם רוצים ערוץ כזה או אחר האם הם מוכנים שהערוץ השני יסגר או שבערוץ השני תהיה רמת תוכניות נחותה הרבה יותר. השאלה הזאת לא נשאלה ואת זה הוועדה צריכה לשאול את עצמה.

שרת התקשורת לימור לבנת:

אתם חושבים שהכנסת עובדת אצלכם. אני מקווה שחברי הכנסת לא מוטעים לחשוב שהם עובדים עבור ערוץ 2.

היו"ר אלי גולדשמידט:

זאת דעתו והוא מביע אותה, גם אם היא לא מוצאת חן, אפילו בעיני. אני מבקש לא להתפרץ.

רון גיית:

אני לא באתי לפה כדי להתווכח. אני מנסה להציג את טענתי. אני גם מבקש לא להוציא דברים מהקשרם. החזקת הערוץ השני וטלוויזיה טובה זה אינטרס ציבורי. שמירה שהערוץ השני לא יסגר זה אינטרס ציבורי. הרצון שעיתוננים לא יסגרו זה אינטרס ציבורי. השאיפה שכאשר יהיו ערוצים יעודיים, אחד ושניים, הם לא יפגעו אחד בשני, זה אינטרס ציבורי. את האינטרס הציבורי הזה מתפקיד הוועדה לבחון. אני לא בא להתיימר לומר שבאתי לפה לייצג את הציבור אבל אני חושב שזו הסיטואציה המשפטית הנכונה שבה נמצאת הוועדה.

כולנו יודעים ששיטת ה"טירינג" לא הונהגה עדיין. אנב, בדו"ח פלד, שאומץ על-ידי כבוד השרה, שיטת ה"טירינג" מומלצת ביותר, והשרה אישרה את זה. יכול להיות שבעוד שנתיים או שלוש שנים, כאשר יגיע איזשהו ערוץ יעודי שכבוד השרה רוצה לאשר היום, יכול להיות שהמצב יהיה כזה שאפשר יהיה להנהיג אותו בשיטת ה"טירינג". כולנו זוכרים שבדין הקודם שהיה כאן כבוד השרה עצמה אמרה שהיא תומכת ב"טירינג", שאז לא היה צורך בפירסומת משום שהמימון יהיה על-ידי המשתמשים, אותם אלה שייצרו להתחבר, שזו השיטה הטיבעית. כיום יש לנו ערוצים בקנה מידה ארצי, כאשר פריסת הכבלים היא ארצית, או כמעט ארצית. התוצאה היא שכל אחד מהערוצים היעודיים האלה למעשה ישודר בכל הארץ. מתפקיד הוועדה לבחון את התנאים של האישור ולראות מה היקף השידור, מה רמת הטכנולוגיה, כמה הם צריכים להשקיע, מה היקף ההפקות, גובה הערבויות וגודל השוק שזה מיועד אליו, המיכסות, הז'אנרים, הזיכיון, העמלה ודמי שימוש, בדיוק כמו שעושים עם ערוץ 2, להשוות את זה אחד עם השני במבחנים כלכליים, ולאחר מכן לראות מה יהיה המחיר לחצי דקת פירסומת באותו ערוץ חדש מול חצי דקת פירסומת של הערוץ השני ולשים לב לעלויות של הערוץ הזה מצד אחד ולהיקף השידור שלו מצד שני.

כאשר הוועדה תוכל להשוות את הדברים האלה אחד מול השני היא תדע מה רמת הפגיעה במתחרים, הערוץ השני והעיתונים, ואחר-כך של הערוצים הייעודיים זה מול זה. כאשר היא תדע את זה היא תשתמש בתפקידה כוועדת כלכלה ותגיד האם היא מאשרת את זה, או שהיא מאשרת את זה בתנאים, או שהיא מבקשת לשנות דבר כזה או אחר. מאידך, אם היא גדרשת לאשר את הערוץ, למעשה את שם הערוץ בלבד כי כרגע באתם רק עם כותרת, ערוץ פלוני וערוץ אלמוני, אין לה שום כלים להחליט בזה, אין לה שום כלי השוואה. לכן כל החלטה שתתקבל כאן, לא על איזה מין ערוץ יהיה אלא מה המשמעויות הכלכליות של הקמתו, היא למעשה עשיית פלסטר מסמכות הוועדה. אין לי ספק שהוועדה לא תלך בכיוון הזה.

דוד תדמור:

אין לי שום ספק שקמה זיקה ברורה בין מימון שידורים לקיום שידורים. אין שום ספק שפירסומת מסחרית היא תנאי לקיום שידורים. לכן יש גם צורך בבקרה פרלמנטרית. אם תיפגע יכולת הפירסומת לממן שידורים יפגעו השידורים עצמם וממילא גם האינטרס הציבורי בקיום שידורים מגוונים לציבור. לכן נדמה לי שהשאלה היא האם יש בקרה מספקת. לכן ראה המחוקק לבחון להסמיך את הוועדה למה שהיא עושה כאן. נושא הדיון הוא אופי מימון של השידורים.

אני רוצה להביע את דעת מערך ההגבלים העסקיים בצורה החז-משמעית ביותר, שאת מעגל המפרסמים בטלוויזיה צריך להרחיב. כך נכון מבינה שידורית, וכך בוודאי נכון מבחינה תחרותית. לדעתנו העובדה שערוץ 2 הוא במידה רבה מונופול בתחום הפירסומת המסחרית פוגעת באופן משמעותי ומתמשך בחיים הכלכליים במדינת ישראל, פוגעת בהתפתחות עסקים, פוגעת ביכולת ליצור תחרות לאורך זמן, מגבילה את יכולתם של גופים לפרסם בטלוויזיה בנפח עסקים ובהיקף פעילות. כל זה הופך את המוצר הזה, של פירסום בטלוויזיה, למוצר לחברות עשירות ומבוססות, מקשה על כניסת מתחרים לשוק ומקשה על הנהגת תחרות בגופים שיש להם נתחי שוק מאוד גדולים.

אנחנו שומעים את זה בדיונים שלנו עם השוק הפרטי, כך מעלות הבדיקות הכלכליות שאנחנו עורכים, שהעובדה שיש גוף אחד, זכייני הערוץ השני, שהוא אומנם גוף מפוצל, אבל מקום אחד שבו יש פירסומת מסחרית בטלוויזיה, זה מקשה מאוד על תפיסתנו לגבי התפתחות התחרות.

אני חולק, לא כמובן על ההגבלים העסקיים אלא כמשפטן, על הטענה שהועלתה פה, ואני אומר את זה כמסתכל מהצד. אני חושב שהוועדה עושה כאן בדיוק מה שהיא אמורה לעשות, כלומר לדון בשאלה האם היא מתירה למשרד התקשורת, למועצה לשידורי כבלים, לפרסם ערוצים יעודיים הממומנים מפירסומת, על רקע חשיבות הפירסומת לקיום שידורים ועל רקע שיקולים נוספים. על השיקולים הנוספים האלה, אני אומר, אנחנו ממליצים בחום לאשר את הרחבת מעגל המפרסמים. זאת תרומה לכלכלה ולא פגיעה בכלכלה.

שלום שמחון:

אתה מדבר גם על יתר חברות הכבלים?

דוד תדמור:

אני מדבר על השידורים הייעודיים.

שלום שמחון:

אתה מדבר על העניין העקרוני של הרחבה. אם אני מבין נכון את מה שאתה אומר או אתה לא מדבר רק על השידורים הייעודיים אלא אתה מדבר על בכלל, זו עמדה עקרונית.

דוד תדמור:

בתפקידי זה איבני ממונה על מדיניות שידורים. אני לא מביע עמדה על מדיניות שידורים. אני מביע עמדה על חשיבותה הגדולה של הפירסומת להתפתחות חיים כלכליים. יש שורה ארוכה של מוצרים שאין אפשרות טכנית או כלכלית להחזיר, ויש שורה של פעולות כלכליות שאין אפשרות לבצע בלא פירסומת בטלוויזיה. הפירסומת ברמת עלותה הטכנית מהווה מחסום לתחרות. השאלה שעומדת כאן על הפרק, כפי שאני מבין אותה, היא מימון פירסומת בערוצים יעודיים. לשאלה הזאת אני מתייחס.

שלום שמחון:

אתה הצגת פה עמדה עקרונית של איש מקצוע ואני מכבד ומקבל אותה, היא גם הגיונית. אני שואל, האם לנוכח העובדה שהיום יאשרו פה שידורי פירסומת בערוצים היעודיים, האם מבחינתך זה אומר שיש פגיעה בחברות כבלים אחרות שלא משדרות פירסומות? אם מה שאתה אומר הוא נכון אז לכאורה בעצם אתה מביע פה עמדה שצריך להחיל את הכלל הזה על כל מי שמשדר בטלוויזיה.

דוד תדמור:

אני מצטמצם לשאלה האם פירסומת בערוצים יעודיים זה דבר טוב או לא. כאשר אנחנו שואלים - מבחינת עניין התחרות ולא מבחינת מדיניות שידורים - מה משמעות הנהגת פירסומת בטלוויזיה בכבלים, לא של גופים יעודיים מהסוג הזה אלא של זכייני הכבלים, מבחינת התחרות השאלה מקבלת מימד רחב יותר. אנחנו שואלים למשל מה משמעות העובדה שגוף שנהנה מהכנסות ממקור הכנסה עצמאי, כגון דמי מגוי, גם מפרסם? מה משמעות העובדה שגוף שהוא מנופל איזורי גם מפרסם? אלה שאלות רחבות יותר, והן רק חלק מהשאלות שצריכות להישאל בקונטקסט הרחב יותר שאתה מעלה. אני הפעם לא שואל אותן ולא מתייחס אליהן.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מבקש מכל המשתתפים להצטמצם אך ורק לשאלה של דרך הטיפול של הוועדה, האם כל ערוץ יעודי בנפרד או כל החמישה יחד, זאת השאלה שעומדת לנגד עינינו. אני חושב שאין ויכוח לגבי חשיבות הפירסום.

אברהם יחזקאל:

מר תדמור, הטענה שלך היא נכונה אבל היא היתה נכונה גם כשהתחיל כל הסיפור של הערוץ השני.

דוד תדמור:

נדמה לי שמבחינה היסטורית המחוקק תבע להכניס בחוק הבזק סייג, שבא להקנות מקסימום חשיבה ושיקול דעת לפני שמוכנסת פירסומת לערוצי שידור נוספים. הוא קבע בסעיף 6 ככד לחוק הבזק שהנהגת פירסומת לבעל זיכיון מחייבת את ההתייעצות עם המועצה, את אישור הממשלה ואת אישור הוועדה. זה מין מנגנון תלת-שלבי כזה. המנגנון התלת-שלבי הזה שבסעיף 6 כד מיוחד לבעל זיכיון. המנגנון הזה הרחב גם לערוצים יעודיים בתיקון החקיקה האחרון ואני חושב שטוב שהוא הרחב כי זו חשיבה נכונה ובקרה נכונה. אני מודה שאני לא רואה הבדל בין חשיבה על אחד לבין חשיבה על חמישה.

אברהם פורז:

אין בעיה. אפשר להביא פרטים מדוייקים על חמישה ערוצים ואז נוכל לאשר חמישה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

כשאלת אנב אני שואל, מה היה קורה, אפילו לשיטתכם, אם הייתם מביאים עכשיו את הערוץ בערבית, כי זה הערוץ שעומד על הפרק והוא נסחב כל התקופה הזאת, ואחרי זה הייתם מביאים את 4 הערוצים האחרים? ההבדל בדיון לא היה כל-כך גדול.

איציק קול:

אני לא רוצה להיכנס לשיקול, למה הביאו את כל ה-5 ביחד. יש לי כמה הערות. אני אחד האנשים המתמודדים על הערוץ הערבי. אני אעשה מאמץ למצוא איזה גימוקים שעוד לא עלו על השולחן הזה. קשה לי מאוד למצוא. כבר דג, דיברנו, את הנימוקים של מר רון גזית כבר שמענו. את ההפחדה, שערות 2 יסגר ושהעיתון יסגר, כבר שמענו.

היו"ר אלי גולדשמידט:

לא זה הדיון עכשיו. אני יכול בקלות להפוך את הדיון הזה להעתק הדיון על החוק. אני לא רוצה לעשות את זה. הדיון עכשיו הוא לא הגנה על הערוץ השני, הוא לא הגנה על העיתונות. הדיון הוא נגמר. עכשיו אנחנו צריכים לדון האם לאשר אנבלוק חמישה ערוצים או ללכת אחד, אחד. זה מה שנשאר לשאול.

איציק קול:

האם נושא הדיון לא היה על הנושא האם המימון יהיה על-ידי פירסומות?

אברהם יחזקאל:

מימון פירסומי לאחד, אחד, או מימון פירסומי לכל החמישה אנבלוק.

אברהם פורז:

צריך לקבל פרטים. למשל אני חושב שערוץ חדשות לא יכול להתקיים כלכלית, אין לו שמץ של סיכוי. שייביאו לי לפה לפחות חוות דעת סותרת, אולי אני לא מבין כלום.

איציק קול:

צדקה שרת התקשורת, שהאוויר הולך וגסתם. אני מדבר על הערבית, עם המיכרז שחייבים לצאת איתו לדרך ומייד. יש שידורים בערבית מערב הסעודית, מסוריה, מצרים, ירדן, זובאי, הרשות הפלשתינאית, לבנון - עם כותרות בעברית ועם פירסומות. יושבים פה חברי ועדה ויכול להיות שיש להם זמן אבל רבותי, האוויר לא מחכה, הטכנולוגיה לא מחכה. תדעו לכם, מבחינת הערוץ הערבי האוויר צפוף.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מבחינתי הייתי מוכן, אני אישית, לאשר היום את הערוץ הערבי.

שרת התקשורת לימור לבנת:

אם הולכים על ערוץ אחד אז מי אמר שדווקא הערוץ הערבי? אולי טובת הציבור אומרת שיש מספיק ערוצים שמשדרים בשפה הערבית ושיש פה מספיק ערוצים ברוסית ומבחינת החיפוף חוץ יותר דווקא ערוץ מסורתי?

היו"ר אלי גולדשמידט:

אבל אתם יצאתם עם הערוץ הערבי ולא עם הערוץ הרוסי. אתם התחלתם את המהלך הזה.

שרת התקשורת לימור לבנת:

נכון, אבל מאז שהתחילו עם הערוץ הערבי - וכל פעם מחדש אני משתעשעת לראות את זכייני ערוץ 2 שבאים לכאן, הם התקופו בבג"ץ ועכשיו הם באים להביא את הדברים מהצד השני - מאז עברה שנה. בשנה הזאת קרו דברים, העולם לא נעצר. לכן כרגע, בנוסף למה שהיה לפני שנה, יש צורך לאשר יותר מאשר הערוץ הערבי.

ישראל עוז:

האם אפשר להבין מדברי השרה שלא ייצא מיכרז לערוץ בערבית?

שרת התקשורת לימור לבנת:

בשום פנים ואופן לא אמרתי דבר כזה. אני רוצה להוציא מיכרו על הערוץ הערבי. אנחנו רוצים לקבל אישור על 5 הערוצים. המיכרו על הערוץ הערבי ייצא לפני כולם בגלל שהוא מוכן יותר.

כרמית פנטון:

הרשות השניה לא מתנגדת בכלל לפירסומות בערוצים הייעודיים, ככל שבאמת הם ידבקו בכונת המחוקק ובלשון החוק שמגבילים אותם לפירסומות יעדיות, לנושא של הדיבוב, לדברים שגם כתובים במכתב של שרת התקשורת.

כמו שחברי הוועדה יודעים, מטרת התיקון בסעיף 6לד בחוק הבוקר היתה כדי לומר שאי אפשר להתעלם, כשמדברים על אופן המימון, אם זה יהיה מפירסומות או שזה יהיה מדמי מגוי וכולי, מאופן הביצוע בפועל. אמרו כאן בכון שיש קצת בעיה לאשר את אופן המימון כשאתה לא יודע באמת איך זה יבוצע בפועל, למשל כשעוד אין טיוטה מסוכמת של כללי הפירסומות ואתה לא יודע אם זה יהיה בהתאם לכונתה של הכנסת כשהיא חוקקה את אותו סעיף.

בדו"ח ועדת פלד, בסקירה המקיפה על מה שקורה בעולם, הראו שבסופו של דבר בעולם לא מקובל שערוצים ייעודיים ימומנו מפירסומות. אין שם פירסומות אלא זה הולך פר תשלום. צריך לשקול למשל להגביל את זה בזמן. אם באמת הולכים לעשות פה את אותו שינוי ולהכניס "טירינג" בכבלים, אז לכאורה מתייחד הצורך בפירסומות בערוצים הייעודיים. זה חלק מהשיקולים שצריך לפרוס כשבאים לבחון את הנושא של מימון על-ידי פירסומות.

אני לא יכולה גם להתעלם מהדברים שנאמרו פה לגבי ערוץ 2 והנושא של הפירסום. הממונה על ההגבלים העסקיים דיבר על הנושא של מונופול. אי אפשר להתעלם גם מיצירת השוק, שנוצר בעצם דרך ערוץ 2, שייצר תעסוקה לאלפי אנשים, לתעשייה, וכולי. הנושא של הפירסום והמונופול הוא באמת חורג מהמסגרת של הדיון הזה.

(הישיבה הופסקה בין 12:00 ל-12:30)

מנשה אמיר:

רציתי להציע ולבקש תוספת קטנה להצעת החוק, בערוץ העולים, שבו ישדרו בשפות רוסית ואמהרית, להוסיף גם את השפה הפרסית. יש כ-400,000 דוברי פרסית במדינת ישראל. יש עדיין כ-25,000 יהודים באירן (אומנם הנתון הרישמי הוא 32,000 אבל אני חושב שהמספר הנכון הוא 25,000), שצריך ליצור להם משיכה לבוא לישראל כדי שאם הם ירצו לצאת מאירן שהם יעדיפו לבוא לפה ולא ללוס אנג'לס. בארצות-הברית חיי התרבות הפרסית מאוד פורחים. יש שם 21 שידורי טלוויזיה בפרסית, יש 4-5 תחנות שידור בפרסית, ועיתונים. אנחנו במדינת ישראל עניים במידה רבה בנושא הזה ואין לנו הרבה מה להציע.

מבחינת מימון השידורים, דומני שקהילת יוצאי אירן בישראל היא מספיק אמידה, מספיק בעלת יכולת כספית, כדי לממן דרך הפירסום גם את השידורים האלה.

דרך אגב, שלושת הערוצים במדינת ישראל, ערוץ 1, ערוץ 2 וערוץ 3, נקלטים גם באירן ויש להם צופים. ברגע שערוצים 1 ו-3 עברו ללוויין עמוס או קיבלו המון פניות טלפוניות ומכתבים מאירן ששאלו איפה הערוצים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

שרת התקשורת וגברת כדורי, יש כאן בקשה של התאחדות יוצאי אירן, שנומקה עכשיו על-ידי מר מנשה אמיר, שבערוץ העולים תתווסף גם השפה הפרסית.

מנשה אמיר:

יתרון נוסף אחרון, זה ישים קץ לתחנות פירטיות שמשדרות היום בפרסית. היום יש שתי תחנות רדיו פיראטיות שמשדרות בפרסית. יש הרגשת קיפוח בקרב יוצאי אירן ובקרב דוברי פרסית בארץ, שבכל השפות האחרות, אם זה

טורקית או ערבית, יש הרבה ערוצי טלוויזיה ולדוברי פרסית אין ערוצים. לכן לדעתי חשוב להוסיף את השפה הפרסית כחלק מערוץ עולים.

ששון סימנטוב:

יהודי אירן, בגלל שרובם יודעים שפה אחת בלבד, יש קושי בקליטתם התברתית בארץ. ערוץ טלוויזיה יכול להוסיף למורשת ולתרבות ולסייע בקליטתם.

מר אמיר נקט במספר של 400,000, אני מגיע ל-500,000. מדובר על דוברי פרסית, שהם יוצאי אירן, יוצאי אפגניסטן, יוצאי בוכרה, יוצאי אורביג'אן, כל אלה דוברי פרסית. כשמשדרים בפרסית יוצאי כל אותן ארצות מבינים. חצי מיליון זה בערך 100,000 בתי-אב. אגרת טלוויזיה היום היא קרוב ל-600 ש"ח, זה 60 מיליון ש"ח שהם מורמים לקופת האוצר. למה שהם לא ייהנו מהטלוויזיה?

אני מבקש, לא יכולה להיות איפה ואיפה בחברה הישראלית - אני אומר את זה בפני שרת התקשורת - בין דוברי רוסית, בין דוברי אמהרית ובין דוברי הפרסית, שהם חצי מיליון איש.

היו"ר אלי גולדשמידט:

הכדור הועבר למועצה לשידורי כבלים. אני סבור, גם מהדברים ששמעתי כאן אבל גם מדברים ששמענו מהשר קצב, שפנה אלי באופן אישי בעניין הזה, הוצגה בעיה שהיא באמת יחודית ליוצאי אירן, יוצאי בוכרה והאיורים הסמוכים, בין היתר גם בגלל קשיים בלמידת השפה העברית. כיוון שעד היום לא פנתה אלינו אף תפוצה אחרת שטענה שהיא זקוקה לעניין הזה או אני מביח שבאמת הנושא הזה מאוד מאוד מכביד על יהודי אירן בארץ ואני מאוד מבקש שתשקלו את העניין בחיוב, תיראו אם אתם יכולים לעזור. תודה רבה לכם.

אנחנו חוזרים למסלול הרגיל של הדיון. מי עוד רוצה להתבטא בנושא?

יוסי שא-נס:

ככל שיש יותר ערוצים, יותר טוב לצרכנים. לכן עדיף לאשר את חמשת הערוצים עקרונית עכשיו ולחזור אחד אחד לוועדה, בתנאי שזה לא יעכב. אם העניין הזה יעכב את הוצאת המיכרזים, אנחנו לא ניתן לזה יד. צריך לאשר עקרונית ולתת למועצה לדון בפרטים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

או אנחנו בותנים בעצם ברכה שאין לה משמעות משפטית.

רון גזית:

אין בחוק אישור עקרוני. אישור עקרוני זה לא נושא שמופיע בחוק.

מיכל רפאלי-כדורי:

הדבר שמעניין את הוועדה מתוקף סמכותה - יכול להיות שמעניינים אותה עוד דברים - זה הנושא המימוני, קרי דקות הפירסומת. יכול להיות שאפשר להחליט שעל השאלה הזאת בכל ערוץ אנחנו נבוא וניידע את הוועדה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

ליידע זה דבר אחד ולאשר זה דבר אחר. אלה שני דברים שונים.

יוסי שא-נס:

אגב, ההצעה היא שהאישור יהיה למימון פירסומי בלבד למי שיהיה מסוגל לשאת את זה.

מיכל רפאלי-כדורי:

מועצת הערוץ השני אישרה לאחורונה לזכייני הערוץ 12 דקות פירסומת בשעה, 9 דקות פירסומת + 3 דקות קדימונים. אני לא זוכרת שזה בא לדיון בוועדת הכלכלה של הכנסת.

אברהם פורז:

כי לא כתוב בחוק שזה צריך להגיע לוועדת הכלכלה.

מיכל רפאלי-כדורי:

בחוק הרשות השנייה נאמר שיהיו 6 דקות פירסומות וניתנה סמכות למועצה. כאן אפילו זה לא נאמר.

יוסי שא-נס:

אני אבצל את הבמה, שנמצאת פה שרת התקשורת, ואזכיר 3 נושאים שעלו פה.

(1) אני מבקש לזרז את ה"טירינג", שמנויי הכבלים יקבלו רק את מה שהם רוצים לצרוך.

(2) עניין פריסת הכבלים בפריפריה תקוע לגמרי. השרה הבטיחה פה ואני יודע שזה בעבודה.

(3) פריסת טלפונים ציבוריים בבתי-חולים, בבתי-מלון וכולי.

אריאלה רבדל:

יש 3 צורות מימון בטלוויזיה: על-ידי דמי מנוי, על-ידי אגרה ועל-ידי פירסומת. המחוקק יצר מצב שיש עכשיו מונופול בתקשורת הנובע מכך שכל שיטת תשלום היא מונופול. המקום שבו זה נהפך לדעתי לכמעט בלתי נסבל, משום שכל אחד אחר נמצא באיזשהו פיקוח של מערכת ציבורית, זה העניין של הפירסומת. לערוץ 2 יש בלעדיות על הפירסומות והיא הפכה בעצם את הפירסומת לדבר בלתי אפשרי לרוב הגורמים המפרסמים בציבור הישראלי, למעט אולי גורמים כלכליים מאוד מאוד איתנים. ככה הרבה מאוד נושאים חשובים, שהיו יכולים להיות מקודמים באמצעות פירסומת, לא יכולים לבוא לידי ביטוי בשיטה הזאת של פירסומת טלוויזיונית משום שלערוץ השני יש מונופול.

אני חושבת שנתנו לערוץ השני מונופול מסויים, אבל לא כל-כך כולל, כדי להבטיח שהוא ייצא לדרך וייצליח, וההצלחה שלו היא לא מבוטלת והיא ראויה לכל הוקרה וכבוד. יחד עם זה, אני חושבת שהנושא של ערוצים יעודיים, במיוחד במשמעות של ערוצים יעודיים לאוכלוסיות שבאופן אחר קשה להן להשיג את המיצרך הטלוויזיוני

היו"ר אלי גולדשמידט:

למעשה את מדברת רק על ערוץ העולים ועל הערוץ הערבי.

אריאלה רבדל:

וגם הערוץ המסורתי, שזו גם קבוצה נבדלת מסויימת.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אבל לא כללת ערוץ חדשות או ערוץ מוסיקה ישראלית.

אריאלה רבדל:

מוסיקה וחדשות זה סוג מסויים של תקשורת. צריך לחשוב על העניין הזה.

אני חושבת שבהחלט יש לקדם את הקמת הערוצים הללו, לזרז את זה ולא לעכב. בוועדה צריך לקבל את האישור העקרוני, שהם יקבלו מימון באמצעות פירסום. יכולה הוועדה לדרוש משרת התקשורת וממועצת הכבלים שהם יבואו להציג בפניה את עקרונות השידור של כל אחד מהערוצים האלה ומה יהיה הפיקוח הציבורי עליהם.

שרת התקשורת לימור לבנת:

רק של המימון. זו הסמכות היחידה של הוועדה בעניין הזה.

אריאלה רבדל:

לבוא ולהציג בפני הוועדה את העיקרון, כי אין לכם ועדת אחרת, אין לכם שום דבר אחר. למשל אני לא יודעת מה יהיה הגוף הציבורי שייפקח על כך. אני יודעת מהו הגוף הציבורי של הרשות השנייה, אני יודעת מהו הגוף הציבורי של מועצת הכבלים, אני יודעת מהו הגוף הציבורי של רשות השידור. כשאתם יוצרים ערוץ שידור ערבי, רוסי

מיכל רפאלי-כדורי:

מועצת הכבלים מאשרת את זה, לא הכנסת.

אריאלה רבדל:

יותר לי להציג משהו שאני חושבת שצריך להרחיב עליו את היריעה. הערוצים הייעודיים זה שונה מערוצי כבלים רגילים. אם זה לא היה שונה מערוצי כבלים רגילים הייתם מפעילים את זה בשיטה הרגילה של הכבלים.

אני חושבת שאתם אכן צריכים לבוא ולהציג בפני הציבור, בפני הכנסת ובפני הממשלה, שיטה של פיקוח ציבורי ספציפי כי מדובר על ערוץ יעודי, שיש לו משמעויות והשלכות ציבוריות, שצריכים לבוא ולבחון אותם במשהו שהוא מעבר למועצת הכבלים הרגילה.

אברהם פורז:

מייד אני אציע גם איזשהי הצעה פרקטית.

אני קודם כל רוצה לומר לנציגי ארגוני הצרכנים: זו אשליה לחשוב שפירסומת מסחרית לא עולה לאף אחד. הצרכן משלם את זה במחיר המוצר. ככל שתהיה יותר פירסומת, המוצרים יתייקרו וככל שהאחוז מהתל"ג שמוקדש לפירסומת יגדל, מישהו ישלם עבור השירות הזה, אין ארוחות חינם.

אדוני היושב-ראש, לי אין התנגדות שהוועדה תאשר יותר מערוץ אחד. אני לא חושב שיש לנו עיקרון שאנחנו צריכים לאשר אחד, אחד. השאלה היא מה מידת הפרטים שאנחנו מקבלים לגבי כל אישור. אני חושב שמידת הפרטים שקיבלנו עד עכשיו איננה עונה לדרישות החוק ולתפקידנו כחברי כנסת.

מה בעצם אנחנו רוצים לדעת? אנחנו רוצים לדעת על ההיתכנות הכלכלית, לפחות משהו כללי.

דבר שני, אנחנו צריכים להיות בטוחים, וזה תפקידנו, שהערוץ היעודי לא חורג מהמנדט שלו. איך אפשר לדעת את זה? אני אומר את השקפתי. אני חושב שלמשל אם בא סרט אמריקאי שמתורגם רק לרוסית, אין שום בעיה. אם בא סרט אמריקאי ומתורגם לעברית בנוסף לרוסית, יש לי איתו בעיה. אני חושב שאם שרת התקשורת ומועצת הכבלים רוצים לקדם בניח 3 ערוצים - למשל ערבית, רוסית ומסורת ישראל - שייביאו לנו עבודה קצת יותר נרחבת על הדבר הזה. תעשו בחינה להיתכנות הכלכלית, תיתנו לנו את קווי המיתאר של המיכרז, איך זה יהיה בני, כמה דקות יהיה בכל דבר, איזה מגבלות אתם מטילים כדי שזה לא יגלוש מעבר למנדט. אם העקרונות האלה יהיו מקובלים על הוועדה, אני אתמוך בזה. כרגע מה שמבקשים מאיתנו זה לקנות חתולים בשק. אני מאוד תומך בחתולים אבל לא בשק.

ישראל עוז:

חלק מהדברים שחבר הכנסת פורז אומר כתובים כבר בחוק. דנו בזה ואתה אמרת את טיעוניך.

אברהם פורז:

לא הכל כתוב בחוק. מה מותר לתרגם לעברית ומה אסור לתרגם? זה לא כתוב. האם שאלת הבעלות הצולבת כתובה בחוק?

שרת התקשורת לימור לבנת:

אנחנו לא פותחים את החוק הזה מחדש. בדיון הזה כבר היינו, חבר הכנסת פורז, גלחמת והפסדת ברוב העניינים. הוועדה אישרה והמליאה אישרה. האם אתה רוצה לפתוח את הכל מהתחלה? אני פונה ליושב-ראש בבקשה שלא יאשר את זה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מציע, בואו ננסה לראות אם אפשר לגבש משהו שנוכל לחיות איתו כולנו יחד. אני חושב שצריכה להיות הבחנה בין ערוץ החדשות וערוץ המוסיקה הישראלית לבין שלושת הערוצים האחרים. שלושת הערוצים האחרים באים לספק צרכים של ציבור יהודי, שזה חשוב ואנחנו מכירים בזה, ציבור שלפחות לגבי חלק ממנו נמנעת גם גישות לשידורי טלוויזיה. לעומת זה, גם ערוץ החדשות וגם ערוץ המוסיקה הישראלית הם נושאים ולא מיועדים לציבור מסויים. לאנשים יש צורך לשמוע מוסיקה אבל הערוץ לא מיועד לציבור מסויים כי כולם אוהבים את המוסיקה הזאת.

בעקבות הצעתו של חבר הכנסת אברהם פורז יש לי הצעה. אני יכול לעצור עכשיו את השיבה ולעשות דבר מאוד פורמלי. נאמר פה שאם נאשר את זה אנבלוק זה יהיה 'אולטרה וירס'. זאת אמירה משפטית שאני חייב להתייחס עליה ולקחת אותה בחשבון. אני לא רוצה מחר ליפול בבג"ץ. אני כיושב-ראש ועדה בודאי צריך לשמוע התייחסות של היועצת המשפטית של הוועדה לטענה הזו. הטענה הזו נומקה. יכול להיות שהנימוק לא מספיק, לא רחב, אבל היא נומקה.

אני לא רוצה להיכנס בכלל אל תוך המסלולים האלה, זה יהיה מביי טנום. אני מציע שתשקלו בתוך זמן סביר, לדעתי זה יכול להיות עוד לפני יציאת הכנסת לפגרה, ואפשר גם לעשות ישיבה בזמן הפגרה לצורך אישור דבר כזה, להביא לנו איזשהו גייר רלוונטי, בעיקר בנושא ההיתכנות הכלכלית. חבר הכנסת פורז, אני מסכים שכל הדברים שאמרת לגבי דיבוב ותירגום. זה מופיע כבר בחוק, אנחנו לא צריכים לבדוק את זה. זו בדיקה לגבי ההקפדה על הכללים שקבועים כבר בחוק. בחוק כתבנו את הנושא של "פריים טיים" ושל פירסומות ושל דקות לפירסומות ודיבוב.

אברהם פורז:

יש עדיין פרטים שלא כתובים בחוק וכדאי שהם יוזכרו. תגידו לי מה אתם חושבים, מועצת הכבלים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מציע לכם, בהסכמתכם, לדבר על שלושת הערוצים האלה. תשקלו בינתיים גם את הנושא של תוספת השפה הפרסית ל"ערוץ העולים" (או "ערוץ הקליטה"). האם תוכלו להביא לוועדה סקר או בדיקה שלכם להיתכנות כלכלית בקווים כלליים לבייית שלושת הערוצים האלה? לגבי הערוץ בערבית אין לכם שום בעיה, זה קיים כבר.

כרמית פנטון:

וגם את כללי הפירסומות. כתבו שיש טיוטה מוסכמת אך היא עדיין לא פורסמה.

אברהם פורז:

אני מציע למסור כמה שיותר פרטים. אם יש לכם קונספציה, תביאו אותה. מה הבעיה?

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מציע שתמצא איזשהי נוסחת פשרה כדי לקדם את העניין ואז זה גם ייתר את הצורך שלי לבקש מהיועצת המשפטית של הוועדה להכין חוות דעת לגבי השאלה האם יש לנו סמכות במצב הזה, כשאין בפנינו כלום חוץ מאשר שמות

של 5 ערוצים, לקבל החלטה אנבלוק. יכול להיות שזה יקדם את העניין. אם זה מקובל עליכם, יש לנו אפשרות לעשות ישיבה עוד לפני הפגרה. אם אתם תכינו את הדברים האלה ותהיו מוכנים, נקיים את הישיבה לגבי שלושת הערוצים האלה.

שרת התקשורת לימור לבנת:

לא הבנתי מה בדיוק אתה מבקש לקבל.

היו"ר אלי גולדשמידט:

בעיקר את ההיתכנות הכלכלית של כל ערוץ וערוץ, או במילים אחרות, להסביר מדוע הערוץ הזה זקוק למימון על-ידי פירסומות והוא לא יכול להיות ממומן בדרך אחרת.

הערה:

מה האלטרנטיבה של הערוצים האלה? מה האלטרנטיבה למימון הערוצים האלה?

אברהם פורז:

האלטרנטיבה היא שהם לא יהיו. מי שאין לו היתכנות כלכלית, לא נאשר אותו והמרכז לא ייצא.

ישראל עוז:

מה זה "אין היתכנות כלכלית"? רק השוק אומר אם יש היתכנות כלכלית או לא. ההיתכנות הכלכלית זו שאלתו של היום, האם הוא מוכן בנתונים הקיימים ללכת לעיסקה הזאת, זאת השאלה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

חבר הכנסת אברהם פורז, תנסה לפרט עוד פעם איזה נתונים אתה היית מצפה לקבל לקראת הישיבה הבאה.

אברהם פורז:

אדוני היושב-ראש, אני חושב שצריכה להיות סקירה כלכלית כזאת שתאמר: הערוץ ישרד איקס שעות; הוא ישרד כך וכך חומר ישראלי וכך וכך חומר מיובא; הוא יתורגם ככה; ההכנסות הצפויות הן כאלה וכאלה; המחיר של תשדירי הפירסומות יהיה כך וכך. צריך לראות אם יש היתכנות כלכלית. אני אומר לכם, בלי להיות מומחה, שאף כלכלן רציני לא יתן חוות דעת שלערוץ החזשות יש היתכנות כלכלית. אם החוק היה אומר שהמועצה לכבלים יכולה בלעדינו או זה היה בסדר, כי לא היתה לנו לבנו אחריות. ברגע שאנחנו, ועדת הכלכלה, שותפים איתכם ואנחנו רוצים להיות רציניים, אנחנו גם יכולים להגיד שלא השתכנענו, שאנחנו לא רוצים לאשר. אני בעד לאשר אבל אנחנו חייבים להיות משוכנעים שלפחות לכאורה על פני הדברים יש לזה סיכוי. תביאו הערכה כלכלית. אם אין לזה סיכוי או בשביל מה לתת לזה יד? בכל זאת יש לנו אחריות ציבורית יחד איתכם.

דרידה לחמן-מסר:

יש לי שאלת הבהרה. הוועדה בדיונים הרבים שהיו לנו על החוק ביקשה את הסמכות לאשר את המסרים. מה היה הרציונל לדרישה הזאת של הוועדה? שבאיזשהו מקום, מאחר והמימון הוא באמצעות פירסומות וישנם שחקנים רבים על המיגרש שמעוניינים להשתמש בתחום הפירסומות, אנחנו רוצים לראות את האלוקציה של המשאב הזה, של דרך המימון הזאת. אבל מה אתה בעצם בא ואומר כעת?

היו"ר אלי גולדשמידט:

מה שאמרת עד עכשיו, הראציו של החוק, לא הוגש לוועדה עד לרגע זה. מה הוגש לנו? 5 שמות ובקשה לאשר.

ועדת הכלכלה

01/07/97

דו"ד לחמן-מסר:

לכן אמרתי, דובר פה קודם על אישור עקרוני. אם ניתן היה לעשות אישור מותנה, בתנאים שבהם שיעור הפירסומת לגבי כל ערוץ וערוץ עדיין יהיה מותנה בתנאים, כי זה לא הוגש, אבל אתם תאשרו באופן עקרוני שערוץ מסויים יהיה ממומן מפירסומת. כל עוד אופן הפילוג של הפירסומת הזאת לגבי אותו ערוץ לא הוגש לפיכם, האישור לא תופס.

ישראל עוז:

זה לא בסמכות הוועדה.

דו"ד לחמן-מסר:

הוועדה בכל הדיונים על החוק אמרה בפירוש שאין לה סמכות לעניין זה. דהיינו, הוועדה היא לא גוף שבודק את ההיתכנות הכלכלית של הערוצים. אם ערוץ יפול, שייפול. תחרות כלכלית ותחרות חופשית גם בתחום התקשורת פירושה

אברהם פורז:

אז מה צריכים להיות השיקולים שלי פה?

דו"ד לחמן-מסר:

השאלה היא האם יש הצדקה שערוץ רוסי ימומן מפירסומת ומה הם מקורות המימון האלטרנטיביים. זאת השאלה ולא מעבר לה.

אברהם פורז:

ומה התשובה? אם אני צריך להחליט אם יש הצדקה, איך אני אעשה את זה? תסבירי לי איך אני נותן תשובה.

דו"ד לחמן-מסר:

אם הוא יפול, הוא יפול. למה אתה צריך לדאוג לזה?

היו"ר אלי גולדשמידט:

אז למה צריך את האישור שלנו?

דו"ד לחמן-מסר:

צריך את האישור שלכם כי באו זכייני ערוץ 2 ואמרו שעל השטח שנקרא פירסומת אי אפשר שישבו אין סוף שחקנים לכן החלוקה צריכה להיות רציונלית.

אברהם פורז:

תגידי לי באיזה סיטואציה אני צריך להגיד "לא"?

דו"ד לחמן-מסר:

אני אתן לך דוגמא, אם היו מדברים למשל על ערוץ ילדים הממומן באמצעות פירסומות. אתה היית בודק את הנחיצות של הערוץ, מצד אחד, ואת ההצדקה והלגיטימיות להיותו ממומן באמצעות פירסומות, מצד שני.

ועדת הכלכלה
01/07/97

היו"ר אלי גולדשמידט:

האם מותר לי לבדוק את הנחיצות של הערוץ? אני שואל אותך ברמה המשפטית.

דוידה לחמן-מסר:

מותר לך לבדוק. אתה הרי מסכים שצריך ערוץ ילדים.

אברהם פורז:

למה דווקא ערוץ ילדים? האם אסור לחשוף ילדים לפירסומות?

דוידה לחמן-מסר:

לא, בוודאי שמותר. מדובר על נחיצות המימון של הערוץ בדרך כזו. השחקנים על מיגרש הפירסומת רצו שלוועדה תהיה יד על הברז, על אופן פתיחת המיגרש.

היו"ר אלי גולדשמידט:

איזה שיקול דעת של מתן יד על הברז אני וחברי קיבלנו בזמן שהבאתם את הבקשה? שום דבר. איזה שיקול דעת אני מפעיל פה?

ישראל עוז:

באופן מעשי, שום דבר. גברת לחמן-מסר מרחיבה את סמכות הוועדה כל הזמן.

היו"ר אלי גולדשמידט:

היא לא מרחיבה. היא מנסה להסביר מהי סמכות הוועדה.

דוידה לחמן-מסר:

הקשר צריך להיות בין עובדת היותו של הערוץ ממומן מפירסומת ושיעור דקות הפירסומת, זה הכל. אתה יכול לבוא ולהגיד מסיבה כלשהי שערוץ ספורט צריך להיות ממומן מפירסומת.

אברהם פורז:

ואיך אנחנו נחליט אם 5 דקות פירסומת בשעה זה טוב או רע?

שרת התקשורת לימור לבנת:

איך מחליטים בערוץ 2 ש-6 דקות פירסומת בשעה זה טוב או רע? בלי ועדת הכלכלה ובלו אף אחד.

מיכה שגריר:

כמי שהתפרנס על הערוץ השני ומקבל ממנו עבודה בהיקפים משמעותיים, רואה את הערוץ הראשון, ורוצה להשיג זיכיון בערוץ הערבי בכבלים, אני חושב שאני יכול להיות אובייקטיבי בצורה סובייקטיבית ולהגיד לכם את הדברים הבאים. אני לא רואה מה מטריד את מר פורז לגבי הערוץ באמהרית ורוסית, או הערוץ המסורתי, שלא הטריד אותו ולא שמענו אותו בדיונים על הערוץ בערבית. מי שהסכים על מה שנתקבל סביב הערוץ בערבית, לפי דעתי, צריך להיות רגוע. עברנו ודנו לגבי כל מה שהציבור יכול להרוויח או להפסיד. עניין ההיתכנות הכלכלית הוא לא בעייתו של מר פורז, זו הבעיה שלי האם אני מוכן להסתכן ולהשקיע בערוץ ברוסית. זאת לא בעיה של יד על ברז כזה או של ברז אחר.

האמת היא שמר רון גזית הוא זה שצריך להיות כלב השמירה על מנת שבאמת לא יהיו 20 ערוצים יעודיים או שהערוץ היעודי, כפי שאושר, לא יחרוג ויינגוס יותר מאשר בעוגה היחודית שניתבה לו.

מיכל רפאלי-כדורי:

סליחה, למה דווקא הוא?

מיכה שגריר:

אני מביא אותו בתור דוגמא.

רון גזית:

זו דוגמא רעה. המחוקק רצה שוועדת הכלכלה תעשה את ההשוואה, תיראה את כלל הערוצים ותיראה את העיתונות, תשווה אותם אחד לשני, תיראה תוכנית כלכלית ואז תחליט אם לאשר או לא.

שרת התקשורת לימור לבנת:

ולאשר לערוץ השני לעבור מ-6 דקות פירסומות בשעה ל-9 דקות בשעה?

יוסי שא-נס:

הם כבר מזמן ב-12 דקות פירסומות לשעה.

מיכה שגריר:

על אף שכל הבדיקות לגבי היתכנות כלכלית לערוץ בערבית היו פסימיות, קנו למיטב הבנתי 12 חברות, או 10 חברות, את המיכרוז. אני מציע, לא כמשפטן, בוודאי לא כחבר ועדת הכלכלה, לשקול לאשר את הוצאת המיכרוזים ל-3 ערוצים יעודיים בשלב הראשון וקודם כל לראות את תגובת השוק. יכול להיות שאף אחד לא יגש בכלל למיכרוז לערוץ ברוסית.

שרת התקשורת לימור לבנת:

אני רוצה להשיב לכמה הערות שנשמעו כאן, מאוד בקצרה.

אני רוצה להזכיר לכל היושבים בחדר, שרובם לדעתי מכירים את העובדות, שבשעתו כשיצאו המיכרוזים לערוצי הכבלים בהתחלה לא היתה אף חברה שרצתה לגשת למיכרוז בירושלים. חשבו שבירושלים זה לא יהיה כלכלי. בסופו של דבר אחת החברות כן ניגשה, זכתה והיום היא מפעילה את ערוצי הכבלים בירושלים בהצלחה. לעומת זה, באיזורים אחרים היו כמה חברות שניגשו. זה השוק וכך קורה. אין שום אפשרות לדעת מה באמת יקרה, מה השוק יכתיב, מה יהיו התנאים בשוק כאותו רגע וכמה בעלי ענין יהיו.

שלום שמחון:

יש אפשרות שהם יעשו רק את החלקים הכלכליים שמשתלמים להם, כמו מה שקרה למשל עם הכבלים בפריפריה.

שרת התקשורת לימור לבנת:

זה לא רלוונטי כי כאן מדובר על ערוץ יעודי. בניגוד לעניין הפריפריה וזיכויות הכבלים, כאן אין שאלה מהסוג הזה.

אברהם פורז:

אבל הוא טוען שבפריפריה גם את הערוצים הייעודיים לא יקלטו.

שרת התקשורת לימור לבנת:

זה נכון. אבל גם נכון שקיין רצח את הבל.

אנחנו יכולים לקבוע היום, בצורה לא מדעית, מתוך מה שאמר מר מיכה שגריר קודם, מתוך מה שאמרו כאן אנשים, מתוך מה שאנחנו יודעים מהחיים, שיש התעניינות עצומה של קבוצות ושל גורמים כלכליים, גם בערוץ הערבי, גם בערוץ המסורתי, גם בערוץ הרוסי, גם בערוץ המוסיקה וגם בערוץ החדשות.

מה שהוועדה אומרת כאן, ובוודאי מה שאומר מר רון גזית, הם דברים בלתי סבירים בעליל. מר גזית בא בטענת הקוזק הנגול ורוצה שהוועדה פה תשב ותיבדוק את נתח השוק של הפירסום בעיתונים ואת נתח השוק של כל העולם. הוועדה הזו והכנסת לא בודקות לגבי ערוץ 2 את העלאת מספר דקות הפירסום אלא מסתפקות באישור של מועצת הערוץ השני. לעומת זה אתם רוצים להחיל כלל אחר ודין אחר על הערוצים הייעודיים בכבלים.

רון גזית:

כי זה החוק. החוק לא דיבר על אישור עקרוני.

שרת התקשורת לימור לבנת:

לא זה החוק.

האם הוועדה הזאת היתה מעלה בדעתה להתייחס כך גם לעיתונות? לדוגמא, היה רוצה לצאת עוד עיתון, האם הוועדה היתה מתכנסת ואומרת שאי אפשר כי שוק הפירסום קטן מידי? דיברנו על זה כבר מיליון פעמים. זה הרי לא מתקבל על הדעת. בשוק חופשי אי אפשר לקיים דברים מהסוג הזה.

יחד עם זה, לפי תפיסתי והבנתי, הוועדה, על פי סמכותה, צריכה לאשר רק את נושא המימון מפירסום ולא כל מיני דברים נוספים של דיבוב ועניינים שכבר דנו בהם. דנו עליהם בוועדה במשך שעות ארוכות וימים ארוכים. מה שהעברנו, העברנו. מה שהוחלט, הוחלט. מי שאולי רצה להרחיב את זה לדברים נוספים ולא הצליח צריך לכבד את מה שהוחלט ולא לנסות לפתוח את זה עכשיו מהתחלה.

לדעתי הוועדה לא צריכה לבדוק את השוק אבל אם היא באמת רוצה לוודא את עניין דקות הפירסום או אין שום בעיה שהוועדה תאשר את הערוצים, בכפוף לכך שאנחנו נביא לוועדה, לגבי כל ערוץ בניפרד, את מספר הדקות של הפירסום, דבר שייקבע אחרי שיעשו מבחנים כלכליים ואחרי בחינות ובדיקות. זה נראה לי מאוד סביר. אפשר גם לעשות סקרים, לא של היתכנות כלכלית אלא סקרים עוד יותר יסודיים שייבדקו באמת לאיזה נתח מהציבור יש עניין בערוץ כזה, בערוץ השני או בערוץ החמישי. אלה שתי הערותי העקרוניות.

אני לא מצליחה להבין בשום פנים ואופן למה 3 ערוצים - ערבי, עולים ומסורתי - זה בסדר, אבל ערוץ מוסיקה ישראלית וערוץ חדשות הם דבר אחר.

היו"ר אלי גולדשמידט:

זו היתה הערה במסגרת איזשהי הצעת פשרה. אני לא עושה פה שום הבחנות. עשיתי הבחנה בין ערוצים יעודיים שמיועדים לציבור מסויים לבין ערוצים נושאים. אני סבור שאין על זה ויכוח.

שרת התקשורת לימור לבנת:

שתי האופציות מופיעות בחוק, גם הנושאת וגם הייעודית. אנב, על-פי סקר גאלופ, שהצגתי קודם, הדרישה הציבורית היא יותר לערוץ חדשות וערוץ מוסיקה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

בוודאי, כי זה מופנה לכלל הציבור, זה בדיוק ההבדל. לעומת זה ערוץ רוסי מופנה רק לרוסים.

שרת התקשורת לימור לבנת:

לכן אני לא מצליחה להבין מה העניין. בכלל, אם מדברים על כל מיני בדיקות הרי צריך לבצע את הבדיקות דווקא בסביבה שתהיה. אם הסביבה שתהיה זה עוד ערוצים, צריך לראות מה זה אומר. מאוד יכול להיות שבאמת יתברר שלחלק מהם אין היתכנות כלכלית, שאין מי שייגש אליהם, שאף קבוצה לא רוצה, אולי - נדמה לי שזה לא יקרה - אבל אם זה יקרה אז אנחנו נעמוד בפני זה, אז לא יהיה מיכרו. יכול להיות שייצא מיכרו ולא יהיה מי שייגש אליו, אז לא יגשו.

שלום שמחון:

אם אני מבין נכון, יש פה כרגע ויכוח על דרך העבודה של הממשלה מול הוועדה בעניין הזה. אם אכן הדבר הוא כזה, ויש כבר ערוץ יעודי אחד שמוכן ליציאה לדרך, בואו נראה איך הוא מתגלגל קדימה ולפי זה גם ניבחן את דרך העבודה בינינו. ההערה שלי לא היתה תמימה לגמרי.

שרת התקשורת לימור לבנת:

מכיוון שההערה שלך לא היתה תמימה לגמרי, גם אני לא תמימה, כמו שאתה יכול להניח. אף על פי כן, בתום לב גמור אני אומרת לך, שאם אני צריכה לבחון את האינטרס הציבורי, לא בהכרח אינטרס הציבור הוא שהערוץ הערבי יהיה ראשון, מפני שיש הרבה ערוצים בערבית. יכול להיות שאינטרס הציבור הוא דווקא שערך מורשת ישראל יהיה ראשון. אני לא רוצה לעשות את ההבחנה. אני לא רוצה לעכב את הערוץ הערבי ואני רוצה שהוא יהיה הראשון שיוצא. אבל אני לא רוצה להיות בת-ערובה בידי הוועדה בעניין הזה ובידי בעלי אינטרסים שיש להם אינטרס בערוץ הערבי ואין להם אינטרס בערוצים האחרים, בעוד שאני מייצגת את האינטרס הציבורי בכללותו.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני מבקש לסכם את הדיון כדלקמן.

אני מודה שאני עדיין לא הצלחתי לגבש לעצמי את השורה התחתונה לגבי גדר שיקול הדעת של הוועדה בבואה לאשר את הנושא של הערוצים הייעודיים. על רקע הדברים שנשמעו פה והוצגו על-ידי משפטים, מצד אחד מה שהציגה עו"ד לחמן-מסר, מצד שני מה שהציג עו"ד רון גזית ואחרים. אני מבקש מהיועצת המשפטית של הוועדה לתת לנו חוות דעת משפטית שמנחה אותנו: (1) מה הגדר של פעולת הוועדה; (2) האם ראוי שנקיים דיון בפיירד על כל ערוץ; (3) האם דיון על כל חמשת הערוצים בבת אחת עונה על דרישות החוק ועל רוח החוק?

אני מבקש שחוות הדעת תהיה רק בהיבט המשפטי, לא בהיבטים אחרים, לא בהיבטים ציבוריים. אני מניח שגם אם יאושר כך או כך עדיין יהיה שיקול ציבורי ושיקול כללי לחברי הוועדה. אני מבקש שחוות הדעת הזאת תוגש לנו לישיבה הבאה. אני מאוד מקווה שנוכל לקיים אותה בשבועיים הקרובים.

אתי בנדלר:

אני רוצה לבקש ממר רון גזית, מגברת דוידה לחמן-מסר ומגברת מיכל רפאלי-כדורי להעביר לי תמצית של הנימוקים שלהם.

(הישיבה הופסקה בין 13:15 ל-13:18)

הצעת חוק הבזק (תיקון מס' 18) (סמכות לקביעת תשלומים מרביים או תשלומים מזעריים), התשנ"ז-1997

היו"ר אלי גולדשמידט:

אנחנו עוברים כרגע להצעת חוק הבזק. בישיבה הקודמת אישרנו את כל החוק. נשאר לנו רק הנושא של זכות הערעור. בעניין זה יש ליועצים המשפטיים הצעה.

אתי בנדלר:

לא מדובר כאן, כמובן, בביסוח סופי אלא בעקרונות.

סעיף 15(ג1)

(1) "השר, בהסכמת שר האוצר, רשאי, מטעמים של קידום התחרות בתחום הבזק, להודיע כי לגבי שירותי בזק שאינם מפורטים בתוספת הציחגים מאת בעל רשיון, ייקבעו תשלומים מרביים או תשלומים מזעריים, וכן לקבוע את התשלומים כאמור."

כלומר יש כאן שני רכיבים, גם קביעה עקרונית וגם גובה התשלומים עצמם.

(2) "בטרם יקבע השר תשלומים מרביים או תשלומים מזעריים כאמור בפסקה (1), יתן לבעל הרשיון הנותן את השירותים שלגביהם מבקש השר לקבוע תשלומים כאמור, הזדמנות להשמיע טענותיו."

דהיינו, אנחנו לא מדברים כאן על פרק זמן, שרק בתום אותו פרק זמן הקביעה הזאת תיכנס לתוקפה, אלא קובעים את העיקרון של זכות השימוע. העיקרון הזה קבוע בשני סעיפים אחרים, לא פחות חשובים, בחוק הבזק. אחד מהם למשל זה הקביעה ששירותי בזק מסויים הוא שירות זיוני.

(3) "הודעה כאמור בפסקה (1) תהיה לתקופה שלא תעלה על שנה אחת;"

זאת אומרת, עצם הקביעה שמדובר בשירות שלגביו יקבעו מחירים מזעריים או מחירים מרביים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

גם את התשלומים.

אתי בנדלר:

את התשלומים לא. ההודעה תהיה לתקופה שלא תעלה על שנה אחת.

"השר, בהסכמת שר האוצר ובאישור ועדת הכלכלה של הכנסת, רשאי להאריך את תוקף ההכרזה לתקופה נוספת שלא תעלה על שנה אחת בכל פעם."

היו"ר אלי גולדשמידט:

לא אמרנו "בכל פעם". אמרנו - "לשנה אחת", וזהו. "בכל פעם" זה עניין חדש. הכוונה של כל אלה שישבו כאן שזה יהיה שנתיים לכל היותר. אחרי זה, אם רוצים, שייביאו הצעת חוק חדשה.

אתי בנדלר:

בכון, אני עדיין לא הספקתי להציג את השינוי בקטע הזה. אני רוצה להעלות טענה של משרד התקשורת ומשרד המשפטים בנושא הזה לפני שהוועדה תחליט בעניין. מדוע הוספו המילים "בכל פעם"? משום שהוצע כאן שהמחירים

ועדת הכלכלה
01/07/97

המזעריים לשירותי טלפון בינלאומיים יקבעו לתקופה של 5 שנים. הכוונה היא שתהיה הורדה כל פעם בשיעור התשלומים המזערי.

שלום שמחון:

זו דרך להתחכם.

אתי בנדלר:

אם אנחנו לא נכתוב "בכל פעם", לא תהיה סמכות, לא להם ולא לוועדה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

שיביאו הצעת חוק חדשה לתקן את הסעיף הזה, שתעבור את התהליכים הרגילים. אנחנו בעצם קבענו פה שנה, ואופציה של שנה נוספת, שרק ועדת הכלכלה צריכה לאשר. אם רוצים להמשיך את זה הלאה, אנחנו מדברים על מישטר של פיקוח. אנחנו לא רוצים במישטר של פיקוח. אנחנו מאמינים שאחרי שנתיים השוק יתייצב. אם השוק מתייצב אחרי שנתיים בשביל מה כל פעם להוסיף עוד שנה? זאת לא היתה כוונתנו. אני גם מוכרח להיות נאמן לדברים שנאמרו פה בשעות הבוקר. זה שינוי מהותי, זה כבר לא שינוי סגנוני. לכן אני מתנגד להוספת המילים "בכל פעם".

אריאלה רבדל:

לא הבנתי לגבי העניין של זכות השימוע. האם זכות השימוע מעכבת את ההודעה? הבוקר יושב-ראש הוועדה בעצמו אמר שהוא לא יתן שייבסו פה עוד פעם באופן עקיף לגלגל את זה ולדחות את זה. לכן הוא מבטל את זה במפורש, עד שבועיים לכל היותר.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אבל אי אפשר למנות שבועיים מרגע שעלה הירייה במוחה של השרה.

אריאלה רבדל:

בדיוק על זה אני עמדתי ואמרתי שאתם יוצרים כאן פירצה לדחיות חוזרות ונשנות.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אני הבנתי מה שאמרת אבל אני רוצה לענות לך על זה. מה שכתוב כאן משרת בדיוק את מה שאת רוצה. אם את רוצה שזה יהיה מוגבל בזמן המשמעות היא שיהיה צריך לחכות עכשיו שבועיים. לעומת זה, אם מקבלים את הניסוח הזה יוכלו לפעול באופן מיידי. זה ההבדל.

אריאלה רבדל:

זה נכון, זה בדיוק העניין. בנוסח הזה השר יכול להפעיל את זה מחר בבוקר אבל הוא יכול גם לפעול בעוד שנתיים, אין שום הגבלה של זמן. זאת פירצה איזמה.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אנחנו חיפשנו דרך. יש גם עניין של סבירות של זמנים. את פה נאבקת ואת תשיגי בדיוק את התוצאה הפוסה מזו שאת רוצה. את רצית שלא תהיה בכלל זכות שימוע. אנחנו אמרנו שאנחנו מקפידים על זכות השימוע. זכות השימוע הזו, אם אנחנו נגדיר אותה במסגרת של 14 ימים, או אפילו 7 ימים, פירושו של דבר שהשוק החופשי בתחום הבוקר יידחה ב-7 ימים. לא את רוצה את זה ולא אנחנו רוצים את זה. הפיתרון שמוצע כאן, לפחות לשלב הזה, בותן לך את המיידיות.

זה נכון שלשלב הבא, מרגע שהשרה תהרהר איזשהו יום במשרדה שהיא רוצה לשנות את הגבול התחתון, אז זה יקח לה הרבה זמן כי היא תצטרך לשמוע את האנשים. אבל ממילא את לא יודעת מתי השרה מקבלת החלטה ומתי יבשלו התנאים לקבלת החלטה. אני מניח שבסבירות של זמן היא תתחיל לשמוע תגובות מהשוק ואז היא תזמין גורמים. לא מדובר פה בהרבה אנשים, מדובר ב-2-3 גורמים בלבד.

אריאלה רבדל:

אני יודעת שדעתי לא מתקבלת אבל אני מבקשת שתירשם הערה בפרוטוקול מטעם המועצה לצרכנות. נכון שזה ידחה ל-7 ימים. מכיוון שחיינו כל-כך הרבה שנים בלי זה, 7 ימים זה לא קריטי. אבל לעומת זה מה שאתם יצרתם בניסוח הנוכחי - ועברית אני דווקא מבינה - מה שאתם יצרתם זה אפשרות שזה יהיה מחר בבוקר אבל גם הצבתם את האפשרות שהשרה תכריז את ההכרזה המחייבת הזו בעוד 10 שנים או בעוד שנתיים.

היו"ר אלי גולדשמידט:

היא צריכה ביח בעוד חצי שנה לבוא ולקבוע שהריצפה צריכה לרדת ב-10 אטרות.

אריאלה רבדל:

היא צריכה להכריז את ההכרזה הראשונה שלה באיזשהו שלב, למשל שהתעריף הוא שקל מינימום, 1.20 שקל מקסימום. בנוסח הקודם אמרנו שעד 14 יום ניתן להגיש ערעור על תעריפי המינימום והמקסימום, השרה צריכה להפעיל את שיקול דעתה ולהכריע. בתום 14 יום מה שלא יהיה, המינימום והמקסימום יוצאים לדרך.

מנחם אוהלי:

תמיד נשאר שיקול דעת לשרה. גם בנוסח הקודם נשאר לה שיקול דעת.

אריאלה רבדל:

לפי הנוסח שנקבע כאן, ונקרא על-ידי היועצת המשפטית, תבוא השרה ותכריז מחר בבוקר על תעריף של שקל מינימום ו-1.20 שקל מקסימום,

היו"ר אלי גולדשמידט:

היא לא תכריז. היא לא יכולה להכריז לפני שהיא שמעה את הגורמים.

יוסי שא-נס:

ההכרזה הראשונית היא לפני שהיא שמעה גורמים.

אריאלה רבדל:

על מה הערעור? הערעור הוא לא על עצם העיקרון של מינימום ומקסימום אלא על גובהם. לדוגמא יבוא השר ויודיע לזכיינים האפשריים - שכולנו יודעים מי הם, הם נמצאים בשטח, זה "בזק" ועוד שתי החברות - שהוא מתכוון לקבוע את הבסיס לשקל ואת התיקרה ל-1.20 שקל. אז יבואו וייגידו לו שהם מתנגדים לכוונתו כי לדעתם פחות מ-5 שקלים ויותר מ-20 שקלים אי אפשר לעשות, ואז יתחילו להתווכח על העניין. יתווכחו וייתווכחו וייתווכחו וייתווכחו.

היו"ר אלי גולדשמידט:

מה מונע את הוויכוח גם היום? בואו נראה את הדברים באופן פרקטי, בואי לא בינעל. הרי אנחנו מנסים להשיג את אותו הדבר. מה יקרה בפועל, ביח בשיטה שהצענו בשיבה הקודמת, של ה-14 יום? הם ישמעו על הדיונים במשרד התקשורת והם יתחילו להריץ את ההסתייגויות שלהם ממילא בטרם היא תכריז. מה עושה שר סביר? לוקח את שלושת הגורמים ואומר להם: אני מתכוון להכריז. מה אתם אומרים על זה? או "תדעו לכם", או "תיתנו לי משהו בכתב", עוד לפני

שהוא מכריז. זאת אומרת, אותו גלגול של זמן ארוך ממילא יהיה גם בשיטה של ה-14 יום. זה לא בא יש מאין, זה לא כמו פיות מטבע, ששר האוצר או נגיד בנק ישראל "מודיעים". פה חייב להיות איזשהו הליך של בדיקה שהשר יעשה. האם הליך הבדיקה הזה לא יודלף לאותם 3 משתמשים? אז מה לי 14 יום?

אריאלה רבדל:

אני אומר לך מה ההבדל. אני אנסה להסביר את זה. אני כנראה לא מצליחה. ההבדל הוא בכך, אנחנו מדברים על שלושה גורמים שיש להם אינטרסים כלכליים מובהקים וזו הסיבה שהם עוסקים במה שהם עוסקים. הם עוסקים מטעמים כלכליים, ומדובר כאן בהרבה כסף שאגשים השקיעו ושהם רוצים להרוויח אותו. "בזק" הרי עושה מאבק ממושך ואדיר למנוע את התהליך הזה. אם תשאל את "בזק" היום בכנות ואם הוא יאמר לך את האמת לאמיתה הם ירצו לחזור למצב הטוב והנעים, שהם יכלו לקבוע כל מחיר ואף אחד לא יכל לבדוק אותם. זה מה ש"בזק" רוצים.

אתם באתם ואמרתם שלדעתכם, כחברי ועדה, תהליך השימוע חייב להיות. אבל כדי שלא יעשה מישהו שימוש לרעה בתהליך השימוע הזה אמרתם שתגבילו את זה ל-14 יום ובתום ה-14 יום הדבר הזה ירוץ. אם אתה לא מגביל את זה, מי שיש לו אינטרס אמיתי למנוע את המונופול ישתמש בחוסר המגבלה הזאת כך לממשוך את הזיון הזה לבצח.

היו"ר אלי גולדשמידט:

קודם כל, אני מניח ששרי התקשורת הם מספיק חזקים והחלטיים כדי לקבל החלטות בלי להיות עוד כן מושפעים.

אריאלה רבדל:

אל תניח הנחה כזאת אף פעם.

היו"ר אלי גולדשמידט:

אם יהיה שר תקשורת שלא יהיה לו הכוח לעמוד מולם אז מה שאת אומרת יקרה עוד לפני שהוא מכריז את ההכרזה. הבלבול-מוח, שהם יישבו עליו ויימנעו ממנו מידע נכון, כי הוא כפוף ללחצים, כי הוא לא מסוגל לקבל החלטה, יהיה ממילא. ה-14 יום לא מונעים את זה. הוא יישב ופשוט לא יגיע לשלב ההכרזה. זה בדיוק מה שיהיה.

לדעתי אני ירדתי לסוף דעתך אך יש לנו השקפות שונות. לא באשר למה שאנחנו רוצים, אנחנו רוצים בעצם את אותו הדבר. במה שונה ההשקפה שלי מהשקפתך? לדעתי בקטע של הסחבת זה יהיה כך: אם השר הוא "לחיץ", ניתן ללחצים, זה יקרה גם במצב הזה וגם במצב הזה. אם הוא לא "לחיץ", זה לא מעלה ולא מוריד. הייתרון בהצעה של היועצים המשפטיים הוא שאנחנו לא דוחים את זה עכשיו ב-14 יום.

אריאלה רבדל:

אני לא ממשיכה את הוויכוח אבל אני חושבת שזו אשליה שלך משום שההצעה הזאת יוצרת סחבת מאוד ממושכת, והלוואי ואחבדה.

מנחם אוהלי:

אני לא מצליח לרדת לסוף דעתה של גברת אריאלה רבדל. זה פשוט לא מתקבל על הדעת ששר ברגע שהוא אומר שהוא מבקש להודיע לו אם יש הסתייגויות, אם הוא מחליט לעשות את זה, הוא יעשה את זה תוך שעה או תוך יומיים או תוך 14 יום. בנוסח הקודם, כשאמרנו 14 יום, לא השתמע שאחרי 14 יום הוא חייב לעשות את זה.

יוסי שא-נס:

אז שישתמע.

ועזת הכלכלה

01/07/97

מנחם אוהלי:

לא. איפה שיקול הדעת של השר?

אתי בדלר:

בהצעת החוק אין סעיף תחילה אבל אני מניחה שמשרד התקשורת מבקש שתחילתו של החוק תהיה "ביום קבלתו בכנסת". אחרת זה יהיה רק ביום פירסומו ברשומות.

היו"ר אלי גולדשמידט:

"תחילתו ביום קבלתו בכנסת". אנחנו אישרנו את כל הנוסחים האלה.

אדוארד בלאו:

יש לי שאלת הבהרה. בנוסח הזה מדובר על סמכויות והתנגדות של השר להעלאות מחירים של "בוק". האם ההבחנה שעשתה שרת התקשורת הקודמת, גברת שולמית אלזני, שלקראת המיכרזים דרשה להפריד בין "בוק" לבין "בוק בינלאומי" הפרדה מוחלטת, ממש "חומה סינית", האם היא לא חלה? אז ההגבלה במחיר היא על "בוק". היא לא על "בוק בינלאומי".

היו"ר אלי גולדשמידט:

אנחנו אישרנו את הסעיף, לפי הנוסח שהוקרא על-ידי היועצת המשפטית.

מנחם אוהלי:

תאפשרו לנו לעשות ליטושים בנוסח החוק.

היו"ר אלי גולדשמידט:

בסדר, אבל רק ליטושים, לא דברים מהותיים. תחילת החוק תהיה ביום קבלתו בכנסת.

אני מאוד מודה לכם.

הישיבה בעלה בשעה 13:35